

Εμπρός στον Βασιλιά Βαστώντας Πασχαλιά.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα, κι' ἔλαλα φέλλου χεῖλη
τὸ κράτος κάθε τοῖλιγκα καὶ κάθε καπετάνου,
κι' ἀμέσως Ἰακρόνθησαν οἱ τῶν κομμάτων φίλα
μαθόντες καὶ τὴν Ἰαράν ἐκείνην τοῦ Σουλτάνου.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα μὲ δύναμιν νέστητος,
καὶ φέγγεται παντοῦ φωνὴ
πὸς ὃ Σουλτάνος ἀσθενεῖ
ἐκ νηπιόδους Ἰαράς, κι' ἔμεις ἐξ Ἰακρότητας.

Ἀνάστασις κομμμάτων καὶ θαύματα θαυμάτων.

Φ.— Ἀνέστησαν τὰ κόμματα
κι' ἀρχίζουν τὰ καυώματα,
κι' ὁ Κόντας λέει σ' ἔλους καὶ σ' ὄν ρεκουμπλικάνο:
τραβάτε με κι' ἄς κλαίω, κι' ἂν κλαίω τί σὰς κάνω.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα, γλώσσαί πολλῶν συγχύζονται,
καταπετάσματα ναθὴν εἰς δύο διασχίζονται,
καὶ πᾶσαν κατακάλυψε τὴν Ρωμηροσύνην σκότος
κι' ἔλην τὴν συνενκλίσεις οἰομοῦ βοῆ καὶ κράτος.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα μὲ τόνους ἐγκομίζω,
ἄγγελος ἀπεκόλλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου,
κι' ἔβόσος πρὸς τὸν λαόν, ποῦ σφαλισμένο τόδε:
ἀνίστη κάθε τοῖλιγκα, οὐκ ἔστ' ἄλλο ὄδε.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα, καὶ πάντες οἱ φρουροὶ
τῆ φέβης συναρχίσθησαν κι' ἔγιναν οὐδὲν φλουρί,

καὶ πᾶς ὁ τὴν ἀνάστασιν νομίζων μόνον φέμμα
κλίνας μικρὸν τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ἀνέστησαν μετὰ σιγὴν καὶ μετὰ νάρκην Βόα,
ἐν τούτῳ δὲ τῆ μεταξὺ
ταῖς μυροφόροις γυναῖκι
παρὰ τὸ μνημα παραστάς εἰς ἄγγελος ἔβδα:
τὰ μῦρα μᾶλλον τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει προοδεῖ τέταρα,
ἀλλὰ τὰ κόμματα φοβράς ἰδαίχθησαν ἀνώτερα.

Ἀνέστησαν τὰ κόμματα μετὰ μακροῦς ἀγῶνας,
τούτων τὸ κράτος πάντοτε καὶ νῦν καὶ σ' τοὺς αἰῶνας.
Καὶ κάθε δόσπιστος Θωμάς,
ποῦ θὰν πιστεῖται οὐδὲν κι' ἔμεις
ἀνάστασιν μακάρων,
αὐτὸς καθ' ἑλὸν τὸν καιρὸν
θὰ φέρῃ πάντα τὸν σταυρὸν
σ' τοὺς ὄμοις ἄρον ἄρον.

Μὲ κλώνους στέφωμεν ἑλθᾶς,
ἀλλὰ καὶ μ' ἀνθή πασχαλιάς
συμπολιτῶν προτάφους.

Καὶ κόμματα ἀνιμνήσωμεν,
καὶ τόσους λημονήσωμεν
κατὰ Βουλῶν κολάφους.

Ἄς ἔξαθοῦο πολλοὶ
Συνέσωμον ἀπειλαί,
βαυδῶν ρητόρων βόγγοι,
καὶ τῆς χαλῆς οἱ σπύγγα,
ποῦ πύτωσαν μ' αὐτοῦς
οὐτήρας λατρευτοῦ.

Μὴν ἐνθυμηθεὶς θρήνους,
στεφάνους ἀκανθίνους,
τοσαύτας φραγγελάσεις
κί' ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης.

Καθεὶς τῆς ἀνορθώσεως τὸν χρόνον ἄς ξεχάσῃ,
ποῦ τρόμος ἔκανε πολλοὺς καὶ τρεκοῦσαν παπούτσα,
ἄς ξεχασθῇ κί' ἡ ψήφους σχεδίων τοῦ θανάτου,
ποῦ πέντε πέντε τάβραζε μὲ μαργιλι μαρκουῦται.

* Ἀνέστησαν τὰ κόμματα,
χαραῖς καὶ ξεφαντώματα,
πασχαλινὸ γκιουδέτσι,
σρακτὸ καὶ κοκορέτσι.

Ταῦτ' ἄς εἶναι μέλημα
πάντων τῶν συγχρόνων,
κί' ἄς γενῆ τὸ θέλημα
τῶν κομμάτων μόνον.

Τοῦτο κάθε μας Βουλῆς κήρυγμα καὶ βούλημα
ταεργάδες νάχωμε κί' ἀρνικὰ γὰρ ποῦλημα.

Περὶ τῆς μονομαχίας μῆς μεγάλης δυστυχίας.

Π. — Ἀνάστασις, βρε Φασουλή, γαλήνη κί' ἡσυχία,
μὰ δὲν μοῦ λές καὶ τίποτα γὰρ τὴν μονομαχία;

Φ. — Κλαίω γὰρ τὸν Γενεόπουλο, τοῦ Ναυτικοῦ καμάρι,
κί' φράτο παλληκαρί.

Κλαίω παιδί τῆς Ναυτικῆς,
καὶ λέω κρῖμα κρῖμα,
ποῦ πάει συναδελφικῆς
μονομαχίας θύμα.

Μὰ κλαίω καὶ τὸν Τσουκαλά, ποῦ κλαίει μὲ καὶ μὲ
γι' αὐτὸν τὸν σκοτωμὸ,

κί' ἄπ' ἔλους περισσότερο κλαίει τὴν Πολιτεία,
τοῦ κάθε δυστυχήματος τὴν ἀφορμὴ κί' αἰτία.

Π. — Γρατὶ μὲ τούτῃ τῆ βίβλος καὶ πάλι μπακαλιάρου;
Φ. — Γὰρ τὴν κακὴ σου τὴν ψυχρὰ καὶ τὸν κακὸ σου φλάρο.
Ἐκαὶνὸ νόμου σοδαροὺς ψηφίζει καὶ συγγράφει,
κί' οἱ νόμοι σοβαρότατοι ποῦ ἔχουν εἰς τὸ ράφι,
κί' ἄλλοτε πάλι μὲ χαρὰ τοὺς βάζει στὸ ζεμπλι
καὶ τοὺς κρεμᾶ φηλά φηλά νὰ μὴ τὸν φάν οἱ φύλλα.

Κλάψε τὴν μὲ τοὺς νόμους τῆς καὶ μ' ἔλα τῆς τᾶρχετα...

Π. — Τώρα δὲν εἶναι χωρατὰ κάθε μονομαχία.
Ἄλλομονο καὶ τρεῖς ἀλλοῖ...
τώρα τάτσιτα, Φασουλή,
πέρασαν μὲ τὸν καιρὸ,
τώρα βαροῦνε 'στὸ σταυρὸ.

Τώρα καὶ τὸ περιστροφὸ τῶχων καλὰ γεμάτο,
καὶ μ' ἕνα μπούμ, βρε Φασουλή, μόντο Σαμφών καὶ κάτω.
Μονομαχίας γίνονται μὲ τόση ἀγριεῖα
καὶ δὲν ταλεῖνον ὅπως πρὶν μὲ μὲ μακαρονάδα.

* Ἐν μέσῳ νέας πλάσεως, ὑστερικῆς τιμίας,
τιμὴν θρησκόμενα κί' ἔμας,
καὶ γὰρ ζήτηματα τιμῆς
δδῶραται οπαρτικῶς καθεὶς Ἱερειμίας.

Φ. —

Χαῖρε, πλάσις νεωτέρα,
μὲ τὸς ἄβλους τοὺς ποικίλους...
Ἀναστάσεως ἡμέρα
κί' ἄς φονεύσωμεν ἀλλήλους.

Δεῦτε μονομαχήσωμεν
μέσα ὅς περιβόλια
μὲ εἴψη καὶ πιστόλια,
κί' αἴμ' ἀδελφῶν ἄς χύσωμεν
μὲ σπαθισμοὺς καὶ βόλια.

Ἡδῶσα καινὸν ἀγάπη!... μὲ βρυχηθμοὺς θηρίων...
τελούμενη ἀγῶνας λαμπροὺς Ἐλευθερίων,
καὶ 'στὴ Σκοποβολῇ μὲ ζῆλο ν' ἀσκηθοῦμε
κί' εἴβε ν' ἀξιοδοῦμε,
ν' ἀλληλοσκοτωθοῦμε,
γιατὶ, βρε Περικλέτο, θάνατ' ἔντροπῃ μεγάλη
νὰ μὰς σκοτῶσουν ἄλλοι,
καὶ τὸ φιλότιμὸ μας θαρρῶ δὲν ὑποφέρει
μ' ἄλλοφυλο πιστόλι νὰ πάμε καὶ μαχαίρι.

Αἵματα θέλω, Γέγνο, μονομαχία, φρόνο...
τὸν Στρανὸ θὰ κάνω, κί' ἄς μᾶθουν πλέον εἰσο:
πῶς ἐν τομήσουν τώρα νὰ μὲ κυττάξουν μόνω,
φῶρα τὴν σακαράκα, τὸ ραβδὸτὸ πιστόλι.

Αἵματα θέλω, Γέγνο, νὰ χύσω κρουνηδόν...
καὶ οὐ βρε Περικλέτο, μὴ εὐλέτης κωρηδόν.
Μὴ μὲ κυττᾶς 'στὸ μάτι, μὴ μὲ κυττᾶς 'στὸ φρόδι,
ἀλλοῖως δὲν χωρατεύω, σὲ τρώει μαῦρο φίδι.

* Ἐμπρὸς 'στὰ σκοπευτήρια καὶ 'στῆς σκοποβολαῖς...

Π. — Ἄμμὰ γὰρ τὸν Γενεόπουλο τὸν Περικλῆ τι λές;

Φ. — Λένε πῶς ἀκούτονται κοντὰ τὴν Σκαλιμῆνα
ὅς τούτων τῆς ἀνοξέως τὸν μυρωμένο μήνα.
Ἄνειροπλόκος, ὄμορφος, ἀλλοσητικός εἰς ἔλα,
μέσα σ' ἄγρῶν προσηχέτο λουλούδια μυροβόλα,
κί' ἔμπρὸς σ' ἀρχαῖα μάρμαρα κί' ἀρχαίους Παρθενῶνες,
κί' ἔκει γεμάτος ὄνειρα μιλῶσε κατὰ μόνας.

Μόνον ὄνειρον ὄνειρα μὲς 'στὴν πατῆ τὴν σφαῖρα,
κί' ὅσα γλυκωνεῖρατο τὴν νύκτα καὶ τὴν μέρα
ἔμπρὸς σ' ἀρχαῖα μάρμαρα καὶ τῶν ἀγρῶν τὰ κρῖνα
ἂν εἰμποροῦσαν νὰ γένουν ποτὲ πραγματικά,
νομίξω πῶς δὲν ἄβριγγε τὰ μάτια τοῦ σ' ἔπεινα,
γιατὶ δὲν ἔθασαν ὄνειρα ὅν πρὶν φανταστικά.

* Ἄνειροπλόκος, ὄμορφος, μ' ἀρώματα λευκόντων
τὰ λείψαν' ἀρωματῆς Νικῆαν καὶ Παρθενῶνων.

Καὶ σὺν ὄνειρον ποιητικῆς
μοῦ λένε πῶς γὰρ μνήμη
μὲς θάλασσας ὄνειρικῆς
ἀγκάλιασε τὸ κῆμα.

Μοῦσα γι' αὐτὸν λυπητερὰ τὴν λόρα τῆς ἐπίνοιας,
μὰ λὲν πῶς εἶναι πιθανὸν καὶ νὰ μὴν αὐτοκτόνησῃ,
μήτε ν' ἀπὴλπους ζωῆς ἄνειρευτῆς κί' ἀνυπόστατο...
λένε πῶς κάποιος ζωντανὸ τὸν εἶδε 'στὰ Πατήσια,
κί' ἂν ἕνα μόνον ὄνειρα φανῆ κί' ὁ θάνατός του,
τότε χαρὰ 'στὸς φίλους τοῦ μαὶ καὶ σ' ἔμας περίοισμα.

Π. — Πάσσα καινὸν Κυρίον... κί' ἐγὼ λουλούδια πέρνω,
καὶ χάριν τῆς μεγάλης ἡμέρας δὲν ὁ δέρνω.